

saaledes ser det i alt Fald ud efter de ganske foreløbige Indberetninger, som jeg dog ikke paa nogen Maade helt kan staa til Regnskab for eller yde nogen Garanti for, medens jeg dog mener, at man i hvert Fald kan regne med de 150 Millioner —, er det ikke forskelligt fra, hvad enhver Forretningsmand og enhver sund Forretning vil gøre, at man ikke straks forfærdes over, at man paadrager sig en vis Gæld, naar man er sikker paa at kunne faa Dækning for den. Derfor, selv om Gælden til Nationalbanken gaar over de 60—80 Mill. Kr. i en Maaned — næste Maaned gaar den maaske igen noget ned, da der fra 1 Juli kommer store Beløb ind i Statskassen —, mener jeg, at det er berettiget at tage det med en vis nøgtern Ro, saa længe jeg ved, at der vil være Dækning gennem Skatterne. Naturligvis har jeg i Folketinget sagt — det ærede Medlem var saa venlig at gentage det —, at hvis der skete Kalamiteter af en saadan Art, som at Toldindtægterne eller lignende standsede — det kan tænkes —, saa forandrer Forholdene for os sig ogsaa ganske.

Det ærede Medlem sagde om indeværende Aar, at jeg regnede med en Balance for dette paa Grund af Skatter eller paa Grund af Statens Indtægter i Forhold til dens Udgifter. Jeg har regnet med en Indtægt af 500 Mill. Kr. i Aar, og hvis alt gaar paa samme Maade som nu, er jeg ret overbevist om, at de ogsaa vil komme ind. Naturligvis kan jeg ikke med samme Sikkerhed sige, hvad Udgiften vil blive, vi har gjort det op paa Finansloven, vi ved, at den vil blive meget, meget større end den der opførte, det er jo Ulykken ved den Form, vi maa bruge for Finansloven, at denne ikke giver Udgifterne. I Aar har jeg dog paa Finansloven kunnet opføre Indtægterne nogenlunde fuldstændigt, men hvad Udgifterne angaar, kan jeg ikke vide, hvilke Krav der kommer, det tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme. For et saa overordentligt Aar som dette er det i dette Øjeblik umuligt for Finansministeren at have nogen begrundet Mening om, hvilke Krav der f. Eks. kan stilles med Hensyn til Hjælp til arbejdsløse. I Øjeblikket gaar Arbejdsløsheden nedefter, men hvis man kunde tænke sig, at den Ulykke indtraf for Landet, at Kulturførselen standsede eller i alt Fald indskrænkedes betydeligt, vilde Industrien lide saa stærkt derunder, at Arbejdsløsheden paa ny vilde melde sig, og til Vinter vil den møde med store, store Krav til Statskassen. I Øjeblikket er det mig

ikke muligt at sige, hvad dette vil betyde finansielt. I Øjeblikket kan jeg kun sige, at saaledes som den første Maaned er gaaet, og mere ved jeg ikke, synes det, at man kan komme ud af det med de 500 Millioner.

I Fremtiden derimod ligger Forholdene anderledes, og der resumerer det ærede Medlem den Forhandling, som har fundet Sted mellem det ærede Medlem fra Æbeltoft og mig, derhen, at det ærede Medlem fra Æbeltoft erklærede, at hans sunde og rigtige Finanssystem og Finanspolitik bestod deri, at man skulde sætte Tæring efter Næring, hvad der er et gammelt Ord, medens mit syntes at være det omvendte, at man skulde sætte Næring efter Tæring, det vil sige, saaledes som jeg har tilladt mig at udtrykke det, at Kravene blev bestemmende for Udgiften, og man maatte da bestræbe sig for at virke hen til, at Indtægterne kunde imødekomme Kravet — det er det, som jeg sagde muligvis kunde blive en Art Slagord. Naar det ærede Medlem imidlertid mener, at det er en ny Finanspolitik, jeg her er inde paa, en ny Tankegang, den, at Krav sætter Udgifter og kræver Indtægter, medens en anden Finanspolitik — og det er den rigtige, den, der altid har været — er den, at efter Indtægten bestemmer man, hvor meget man kan udrette, hvor meget man kan overkomme, saa maa jeg bestride dette. Jeg tror, at det i mange, mange Tider har været et Spørgsmaal indenfor al Finanspolitik, et Spørgsmaal, som har givet Anledning til mange lærde Udviklinger og ogsaa til folkelige Udviklinger, hvorvidt det var muligt indenfor en Finansstyrelse ikke at lade Kravet være nok saa bestemmende for Balancen, om jeg maa bruge det Udtryk, som Indtægten. Det tror jeg ikke let, man kommer udenom, at det vil blive saaledes i den kommende Tid, hvor der sker en Forskydning i Verdens Finanspolitik og i Samfundets Økonomi, at man, naar Kravet erklæres for nødvendigt og muligvis er i samme Grad nødvendigt, da bliver nødt til at rette sin Finanspolitik derefter. Det vilde naturligvis være nemmere for en Finansminister — og heldigt —, om det ikke var saaledes. Det ærede Medlem sagde — jeg tror ogsaa, det var nogle Ord af mig, han benyttede —, at det let, saaledes som jeg udviklede det, hvor Partiernes stillede Kravet, idet de har Befolkningen med sig, kunde blive til en Art Overbyden fra Partiernes Side, og jeg forstod ham saaledes, at han mente, det var en stærk